Ч. 264. Субота 7 грудня (24 падолиста) 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Ґавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Рада державна. — Справа знесеня податку від цукру. — Програма росийского правительства в Думі.

В дальшім ходї дискусиї над внесенем п. Масарика в справі унїверситеcкій промавляв на вчерашнім засїданю Ради державної п. Люеґер. Бесїдник гадає, що палата повинна війти з дороги, на яку вступила, а то в інтересї поважної працї. Відтак заявляє, що єго бесїду на в'їздї католиків цїлком перекручено, а свій висказ, що унїверситети суть огнищем революциї, безрелїґійности і недостачі патриотизму, він в цїлости піддержує. П. Масарик не має чого побоювати ся, що християньско-суспільна партия буде єму перешкаджати в розслїджуваню невинности Гільзнера. Сторонництво то жадає лише рівноправности християн з жидами на унїверситетах. Процент жидівских професорів на унїверситетах незмірно високий; унїверситети, котрі колись належали до нїмецкого народа, повинні і дальше до него належати. Хочемо — каже бесїдник — висвободити унїверситети зпід пановання кружків, котрі в цїлости мають в своїх руках іменоване професорів. Вкінци хочемо повної рівноправности всїх нїмецких студентів на унїверситетах, іменно з католицкими слухачами повинно ся поступати так само, як з иншими слухачами нїмецкими. Треба старати ся о погоджене всїх нїмецких студентів, бо инакше нїмецкий нарід стане посьміховищем всїх инших народів, а перед усїм жидів. А тепер — кінчить бесїдник — судїть мене, панове, коли взагалї можете то зробити. — Социялїстичний посол Пернерсторфер поставив внесене, аби знести на унїверситетах теольоґічні видїли і замінити їх на приватні інституциї. — Молодочех, посол Челяковский, виступив против закидів роблених унїверситетам ріжними сторонництами. Свобода науки мусить бути забезпечена державою. Однако бесїдник виступає рішучо против того, аби наука була виключною власностию якоїсь одної народности або сторонництва і против насильства над релїґією. Бесїдник підносив відтак справедливі культурні жаданя чеського народа в унїверситетській справі і заявив, що буде голосувати за внесенем Масарика, а против внесеня Пернерсторфера. По промовах ще кількох бесїдників забрав слово при кінци внескодавець пос. Масарик і так висловив своє внесене: Взиває ся правительство, аби дав палатї запоруку против всїх сторонничих нападів на унїверситети та щоби запоручена в основних законах свобода науки і знаня, свобода віроісповіданя і совісти, були хоронені. Слїдували фактичні спростованя, по котрих принято внесене Масарика однодушно і відослано до конституцийної комісиї. Внесене Пернерсторфера о видїлене теольоґічних семинарий і узнане теольоґічних наукових заведень приватними конститутами, відкинено. На тім перервано засїдане і назначено слїдуюче на нинї рано.

В посольских кругах обговорювано вчера цїлий день трудности, які повстали в справі обниженя податку від цукру. П. Мінїстер скарбу др. Коритовский заповів, що не може знижити того податку поки що більше, як лиш о 6 корон, бо та знижка означає вже убиток в державних доходах о 21 мілїонів корон. Годить же ся на дальше обнижене два рази по три корони, що три лїта. Тимчасом сторонництва домагають ся, аби обнижене вже нинї виносило 8 корон на сотнарі і аби до р. 1914 дійшло до 14 корон. Положене спершу було дуже напружене. По полудни відбула ся нарада тих сторонництв, котрі мають своїх представителів в кабінетї. Нарада була дуже довга, а її ухвали держать ся в тайнї. Загально говорять, що найшла ся дорога виходу, котра нинї буде представлена повному засїданю провідників клюбів.

---

6)

Ісляндия

єї природа і єї жителї.

(Після Лехман-Тарнава, др. Пудора і др. написав К. В.).

(Дальше).

Було колись, не вернеть ся! Нинї на долинї Тінґвадля не поблискує вже збруя берзеркрів *), що боронили приступу до альтінґа, не чути борби і співів, не видко вже шатер стоячих рядами один коло другого над берегами Оксари, що журчить тихенько! На Леґберзї сїдають ще круки, але то вже не круки найстаршого божка Одіна а вівцї сьвященика з Тінґведлір спасають немилосерно травичку, на котрій колись засїдав альтінґ. Ще в 1690 р. побудовано тут для альтінґа окремий будинок, але землетрясене в 1800 р. завалило єго а тодї перенесено альтінґ до Рейкявіка, де побудовано для него коло церкви мурований будинок, о котрім була вже попереду згадка. Послїдний альтінґ на долинї Тінґвадля відбув ся вимково в 1874 р. і тодї то явив ся в нїм данський король Християн IX. і надав ісляндским жителям торжественно конституцию.

Загально взявши робить долина Тінґвадля враженє дикої і страшної пустарі та нагадує скорше борби підземних богів як мудрі бесїди на законодайних зборах. В долинї над озером тягне ся смуга зеленої мурави і тут стоїть мала церковця та приходство коло неї, де давнїйше могли подорожні заночувати — та ще й нинї можуть, коли не хотять заїздити до готелю Вальгаля. Давнїйше могли подорожні ночувати в церквах, та з великим трудом, бо ісляндский епископ заказав сьвященикам відступати церков на нічліг, хиба лиш в конечній потребі і тодї, коли він тих, що шукають нічлїгу, або особисто знає, або хтось знакомий єму їх поручить. Причину до такого заказу дало кілька Анґлїйцїв, що їздили по Ісляндиї і заночували в якійсь церкві. Они позапалювали сьвічки на вівтари і полягали а відтак кидали чоботами в сьвічки, щоби їх погасити. Они очевидно були хиба попили ся, коли таке виробляли. Але не досить того; один з них був ще так мудрий, що описав зовсїм докладно тоту зневагу сьвятого місця а то дійшло відтак до відомости Ісляндцїв та викликало згаданий заказ епископа.

Згаданий готель то чистий будинок, збудований з дошок вкритих гнутою бляхою (такою, як тота, котрою у нас замикають на ніч вікна і двері по склепах). В серединї того будинку єсть більше місце, з котрого входить ся до малих комірок, що служать за спальнї і виглядають зовсїм як каюти на кораблях. Як стїни того готелю, так і єго внутрішне уряджене пороблене руками звичайних теслїв. Господарем готелю єсть тепер якийсь чоловік, котрий довгі лїта був в Америцї і говорить плавно по анґлїйски; він розповідав нам, що верне назад до Сполучених Держав, бо тут в Ісляндиї не можна гроший доробити ся.

Було вже пізно з полудня, коли я налазившись по ярах і дебрах та коло водоспадів Оксари, вертав до готелю. Тут зачув я вже здалека голосний спів в хатї господаря. Гадаючи, що почую ісляндскі народні піснї, прискорив я кроки, але коли увійшов, дізнав великого розчарованя. Два Американцї, батько й син, що приїхали були зі мною до Рейкявіка і з припорученя якогось релїґійного товариства в Америцї, яких там множество всїляких, об'їздять цїлий сьвіт, загостили й до Тінґведлір і тут скликали сусїдних Ісляндцїв на релїґійне віче. Я стояв через якийсь час в кутї і прислухував ся хорошому співови; але коли старий Американець зачав промавляти по анґлїйски, мовою, котрої тут нїхто не розуміє, я вийшов і пішов знов лазити по високій стїнї Алїманнаґії, де з висоти водоспаду Оксари представила ся моїм очам лявова пустиня в сьвітлї якраз зайшовшого під овид сонця. По правім боцї виднїла ся сріблиста струя ріки між темними скалами і зеленими луками гень далеко аж до озера, що сьвітило ся у відблеску вечірного неба. На другім кінци озера ви

*) „Берзеркр" у повірцї Ісляндцїв значить майже то само що у нас вовкулака. Стародавні Ісляндцї вірили, що деякі люди можуть перекинути ся в медведїв і з того пішло повисше слово, бо „бер" значить „медвідь", а „зеркр" значить „кожа". Того рода люди мали більшу силу як звичайні, отже були то нїби якісь силачі, що стояли на сторожі при входї до альтінґу.

Для зрозуміня сучасних відносин в російскім царстві і становища третої Думи має незвичайне значінє проґрамова заява мінїстра президента Столипина, проголошена на засїданю Думи д. 29. падолиста. Та заява вказує виразно напрям полїтики російского правительства від часу розвязаня другої Думи. Само про себе розуміє ся, що та заява могла вдоволити хиба крайну правицю і октобристів і тому против тої проґрами правительства звернули ся з різкою критикою демократ Маклаков, презес польского кола Дмовский і социялїст Польровский. Мінїстер президент Столипин відбув за послїдний час значний зворот в право, бо коли ще в заяві зложеній в другій Думі 19. марта висказав памятні слова: „Наше царство треба перевернути в конституцийну державу" і при тім розводив ся над способами, якими правительство буде послугувати ся, щоби перевести таку переміну, то в заяві в теперішній Думі вступив на зовсім инший шлях. Тепер вже не натякав навіть про конституцию, а навпаки вказав на обмежену волею царскою Думу і згадав про історичне самодержавіє, котре покликане спасти Росию в найтруднїйших хвилях єствованя.

Мінїстер-президент Столипин анї слівцем не натякнув про вдоволенє полїтичним і культурним потребам неросийских народностий в державі, чого домагав ся в адресовій розправі Дмовский, але зате згадавши про заведенє самоуправи в пограничних ґуберніях, з великим притиском висловив ся про неподільність Росиї і тим зазначив централїстичні змаганя правительства. Про змаганя правительства висловив ся Столипин зовсім коротко і головно згадав про хлїборобске питанє і поправу положеня мілїонів селян, зазначивши при тім ненарушимість приватної власности, а особливо дрібної посїлости. Крім того вказав на потребу обнови войска і фльоти і про полагодженє буджету, щоби тим довести до фінансової рівноваги і поправи кредиту. На закінченє з притиском згадав Столипин серед гучних оплесків правиці самодержавну власть і свобідну волю царску, котрі витворили теперішні уладженя і покликані Росиєю повести на дорогу ладу і історичної правди. Проґрамова заява Столипина дуже отже схожа з вступною промовою думского президента Хомякова, бо в обох промовах виходить дума підрядним орґаном, в обох відсунено на бік самоуправні змаганя неросийских народностий, а висунено царску волю на перше місце. Проґрамова заява Столипина єсть отже зовсім відгомоном закона з 3 (16) червня, котрого творцем є також Столипин.

Новинки.

Львів, дня 6-го грудня 1907.

— **Іменованя.** П. Мінїстер рільництва іменував касиєра провентового в Криници, Ів. Секуловича, управителем провентовим ad personam, а асистента провентового тамже, Володимира Ґіжовского, контрольором провентовим ad personam. — Президия краєвої дирекциї скарбу іменувала офіциялів митових: Авт. Островского і Каз Рота ревідентами митовими, а поборця митового, Марияна Шинталера, офіциялом митовим.

— **З нагоди наближаючих ся Сьвят** Різдва Христового збільшає ся ноторично рух пакетовий. Щоби запобічи можливим опізненям в дорученю пакетів, поручає ся публиці, щоби перестерігала точно приписів що до опакованя і адресованя пакетів. З окрема порадним є: 1) адреси — по можности — виписувати виразно на самих пакетах або, коли то неможливе, на окремих сильних картонах або дощинках, старанно причіплених до пересилки; — 2) до середини пересилки вложити ще картку з тою самою адресою; — 3) занехати по можности висиланя неопакованих предметів, як дичина, дріб і т. и.; 4) при пересилках, підлягаючих оплаті акцизи, подавати на пакетах самих і на дотичних адресах пересилкових скількість і рід змісту, щоби можна обчислити акцизу без отвираня пересилки.

— **Нові складниці почтові.** З днем 1 грудня с. р. заведено нові складниці почтові: в Мацьковичах, перемиского пов., належачу до округа доручень уряду почтового в Косеничах: — в Бредгайм, надвірняньского повіта, належачу до округа доручень уряду почтового в Отинії. — З днем 16 грудня с. р. заводить ся в Камінці великій, коломийского повіта складницю почтову належачу до округа доручень уряду почтового в Турці коло Коломиї.

— **Підмога для церков.** Виділ тов. сьв. Ап. Петра станиславівскої епархії наділив з доходів 1906 р. отсї церкви запомогами: а) беззворотними: в Бабянції 400К, в Угорниках 100К, в Босянчуку 400К, у Вашківцях 100 К, в Садовій 370К, в Княгинині-Гірції 200 К — разом 1.570 К: б), зворотними: в Жукотинї 500 К, в Путилові 200 К в Шишківцях 500 К, в Делятинї 700 К і в Чорнокінцях малих 700 К. — разом 2.600 К.

— **Дрібні вісти.** В Борщеві арештовано 2 людий підозрілих о зрабованє каси. Стверджено, що злодії забрали 126.000 К. — В Заболотові добув ся до уряду податкового злодій і вкрав з каси около 800 К. Підозріного о ту крадіж робітника шлюсарского Івана Тішінґера арештовано. — З Відня доносять, що штаб і 3 шкадрони 8 п. уланів будуть перенесені до Черновець, а шкадрона 2 п. драґонів буде перенесена з Теребовлї до Тернополя. — В Тлустім залїщицкого повіта основано „Народний Дім", господарско-кредитове товариство з обмеженою порукою. Товариство се увійшло в житє з днем 5 с. м. — При урядї почтовім в Торскім залїщицкого повіта буде з днем 7 с. м. отворена стация телеґрафічна з обмеженою дневною службою.

— **Репертоар руского народного театру** в Станиславові. (Саля „Тов. ім. Монюшка". Початок о годині пів до 7 вечером). Білети продає „Народна Торговля", а в день представленя від год. 5 вечером каса театру.

В неділю, дня 8 с. м. „Нещасне коханя", народний образ зі сьпівами і танцями в 5 діях Манька.

† **Померли:** Ґр. Володислав Русоцкий, радник Намістницва і ц. к. староста в Бродах помер нині в Бродах. — Анатоль Петрик, сьвященик у Валяві перемиского деканата, помер по короткій недузї на клініції у Львові. — Ольга з Мармашів Радзикевичева, жінка сьвященика, померла дня 2 с. м. в 22 році житя в Вишенції великій.

— **Нові телефонічні лінії.** Дня 10 грудня 1907 віддає ся до публичного ужитку межимістові телефонічні лінії ч. 3.754 Львів-Золочів-Зборів-Тернопіль-Підволочиска; Ч. 3.755 Золочів-Сасів Броди і Ч. 3.756 Тернопіль-Скалат-Грималів-Хоростків, а заразом новопобудовані льокальні телефонічні сїти в трех послїдних місцевостях і в Золочеві а також самостійпубличну розмовницю телефонічну в Зборові — допускаючи їх рівночасно до межимістового руху. Тарифи належитостий за межимістові розмови в дозволених реляциях є виложені в дотичних центральних бюрах телефонічних.

— **Розбишацкі напади.** Вчера около 4 год. ішов якийсь панок з провінциї іменем Сташкевич, через площу Солярнї на головний дворець, до котрогось із поїздів, що відходять досьвіта. Нараз заступив ему дорогу якийсь молодий мужчина, котрому п. Сташкевич серед нічної пітьми не міг добре придивити ся, і спитав его, котра година. Коли п. Сташкевич виймив годинник, розбишак вирвав ему его з руки разом з ланцушком. Був то годиник золо-

---

пливає ріка Зоґ, котра несе води Тінґвадлявату до моря. На північнім заходї піднимають ся шпилясті стїни Сулюра, до котрого дальше на всході прилучають ся вкриті снїгами вершки Скяльдбрейдура, підчас коли ще дальше видко білі ледові маси Довгого ожеледця (Лянґ Єкуль). Величавий образ дикої мелянхолїї і пригнетаючої поетичної сили, який можна знайти лиш в самотних і пустих сторонах. Під сим вражінєм пустив ся я вертати по скалистій пустини назад до готелю.

4. Збиранє яєць на Ісляндиї.

В Рейкявіку познакомив ся я минувшої зими з молодим образованим селянином, що мав свій досить великий хутір трохи дальше на побережу на захід від міста. Мій приятель Бярні, той молодий селянин, що умів навіть по данськи говорити, просив мене, щоби я приїхав до него і придивив ся, як на Ісляндиї збирають яйця. Він менї о тім тілько нарозповідав ся, що мене таки справдї взяла цікавість побачити на власні очи, як то відбуває ся.

Два малі але жваві коники завезли нас по довгій і томлячій подорожи до цїли. Настав вже був вечір, коли ми наконець заїхали на самотний „баір" (хутір). Бярні, мій приятель, поміг менї злїзти з коня і повів мене довгими вузкими сїньми, що розділяють малу хату на дві половини, до „стофи" (сьвітлицї), де нас повитала панї Торберґ, молода жінка Бярнї'го. Після звичаю на Ісляндиї поцїлувала ся і зі мною а поцїлунок апетитних і хороших, хоч не скажу що маленьких, уст пишної собі селянки посмакував таки не согірше. Відтак побігла до кухнї, щоби служници помагати лагодити вечерю, підчас коли пан дому спонукав мене сїсти собі коло него на постели, котра в день має служити за софу, та напити ся горівки, котру виймив із шафки в стїні під постелию.

Вдоволяючи відтак мої цікавости, повів мене охотно по хатї та по обійстю. Пояснював менї ті прості але все-таки практичні і відповідаючі цїли урядженя, показав менї з гордостию найважнїйшу часть свого богатства, свою череду овець, а наконець повів мене також і до „ельдгуз", до кухнї.

Тут стояла панї Торберґ коло припічка, на котрім горів огонь. Она була занята тим, що смажила на грани поодинокі кусні більшої риби, котру власноручно убила на призначенім до того камени і покраяла на кусні, підчас коли присадкувата, костиста служниця наливала до глиняних мисок „абрестіру", підсїлого овечого молока.

Ми вечеряли в стофі. Скромне угощенє складало ся крім із лише що згаданих страв також ще й з покраяної на дрібні кусні сушеної сирої риби, котру тут їдять без всякої дальшої приправи, лиш зі сьвіжим маслом а на ісляндских пирах уважають за великий присмак.

По вечери, що була заставлена на скрини стоячій коло постелї, подав Бярні знов фляшку з горівкою а панї Торберґ, потягнувши собі з неї таки добре, повиносила миски а відтак після стародавного звичаю присїла коло мене і стягнула менї з ніг чоботи. Де є дома доньки, там они роблять ту почестну службу гостеви. Пізнавши підчас мого довшого побуту на острові звичаї краю, я тому не противив ся.

Відтак посїдали ми всї на постели побіч себе. Я казав собі оповідати казки та байки жителів острова а панї Торберґ розповідала їх монотонно, але так гладко, що можна було з того пізнати, що она має в тім велику вправу. То оповіданє казок і байок єсть у всіх ісляндских родинах старий звичай, що переходить з рода в рід, а поправдї й одинока духова розривка, яку мають жителї того острова, котрим природа так всего поскупила. Та й я мусів їм розповідати про свій край, котрий они не могли собі инакше уявити як лиш трохи більший острів та не могли досить наслухати ся того дива зовсім чужої їм культури.

Було вже пізно в ночи, коли я наконець ляг спочивати на вистеленім менї місци під другою стїною, підчас коли супруги полягали на спільній постели а служниця Ранвеїґ в иншім куті в тій самій комнатї.

(Дальше буде).

тий і такий самий ланцушок вартости кілька сот корон. П. Сташкевич в тій хвили зловив злодюгу за карк а той перепуджений наставив єму годинник з ланцушком і зачав просити ся. П. Сташкевич, котрому головно розходило ся о годинник, взяв наставлений годинник і пустив злодюгу на волю. Якеж немиле стрітило єго розчароване, коли подійшов до ліхтарні і там при сьвітлі побачив, що відданий єму годинник то не єго власний, лиш якийсь иньший, старий, зі звичайного металю, з таким самим ланцушком, без ніякої вартости.

З Черновець знов доносять про такий розбишацкий напад: Господар із Стрілецкого Кута, Дмитро Радомский, вибрав ся оногди на торг до Черновець і продав досить користно пару волів. Маючи звиш 400 кор. при собі, вступив до одного з шинків, щоби там покріпити ся по трудах. Тут однак підглянули єго два злодії і постановили єго обрабувати. Один з них приступив до Радомского і представив ся єму як учитель, та звідав ся, звідки він, а відтак поспитав, чи не схотів би за заплату 2 кор. віднести лист до учителя в Ревні, недалеко Стрілецкого Кута. Радомский згодив ся на то, а той ніби учитель дав єму лист і дві корони. По тій знакомости оба злодюги почали частувати Радомского вином, аж бідачискови зачало вже в голові перевертати ся. Тоді „пан професор“ обіцяв ся відвести єго за місто.

Вийшли отже разом; один із злодюгів. щоби відвернути підозріне, ніби попращав ся а „професор“ взяв Радомского попід руку і повів насамперед Руською а відтак Цвинтарною улицею за послідні доми міста. Тут вже дожидав єго другий товариш. Коли опинили ся за містом, „професор“ вдарив Радомского якимсь тупим знарядом з цілої сили по голові так, що той стративши память впав на землю. Розбишак вирвав єму тоді калитку з грішми й втік. Однак стало ся так, що слідом за ними ішов якийсь молодий чоловік котрому тота пара видала ся підозріною. Учувши крик селянина, пустив ся в погоню за розбишаками і при помочи надбігшого поліцая удало ся єму одного з них зловити. На поліції показало ся, що арештований єсть то якийсь Григорий Вижницкий, 19-літний зарібник, караний вже кілька разів за крадіж. Пан „професор“ однак втік з грішми без сліду а Вижницкий каже, що не знає єго по імени. Радомского з розбитою головою мусіла поготівля ратункова відставити до шпиталю. А з сеї події наука для селян: З великими грішми (та й з малими не завадить) не вступати до шинку, ані не братати ся там з першим ліпшим незнакомим, хоч би він і не знати як з паньска був убраний.

— **Самоубийства.** В ночи з середи на четвер вискочив в самоубийчім намірі через вікно з поїзду, їдучого до Кракова, ученик VII. кл. ґімн. Франц Радонь а наслідки того були страшні. Радонь розбив собі голову і поломив руку а крім того мав богато ран і потовк ся сильно на цілім тілі. На місце пригоди, віддалене о 1 к. від голов. двірця зелїзничого завізвано поготівлю ратункову, котра подала самоубийникови першу поміч та відставила єго до шпиталю, де він вчера помер. Причиною самоубийства мали бути невзгодини родинні. — Дня 1 с. м. відобрав собі житє вистрілом з карабіна фельдвебель рахунковий 11 компанії 95 п. піхоти Теоф. Трушкевич, син господаря з Устя зеленого, борщівского повіта.

— **Спадщина по гетьмані Полуботку.** Олександер Рубец, колишній професор петербурґскої консерваторії, оповісткою в „Новомъ Времени“ повідомляє всіх близьких і далеких свояків небіщика Павла Полуботка, гетьмана України в 1722 — 1724 році, що по смерти єго лишив ся значний капітал в льондоньскім державнім банку, який він зложив там на час, поки не зажадає єго звороту. Сего капіталу спадкоємці гетьмана Полуботка доси не забрали і тепер він зріс аж до 80 міліонів фунтів штерлінґів, себ-то 800 міліонів рублів. Думаючи, що права скористувати ся згаданим капіталом, хоч і не було визначено при єго внесеню певного часу („поки не зажадають звороту“), спадкоємці все таки не втратили і мають єго, а разом з тим знаючи, що одній людині се не під силу, Ол. Рубец просить усіх осіб з низше списаними прізвищами прибути до міста Стародуб, на Чернигівщині, на 28. січня 1908 р., аби спільно і докладно обміркувати способи, як би на законній підставі відобрати з льондоньского державного банку той капітал небіжчика Полуботка. Прізвища сї ось-які: Полуботки, ґр. Гудовичі, Кулябко-Корецкі, Рубци, Лизогуби, Синегуби, Сологуби, Немирович-Данченки, Старосельскі, Гамалії, Рашевскі, Трипольскі, Бонч - Осмоловскі, Булацелї, Бороздини, Борковскі, Дунін-Борковскі, Почеки, Подольскі, Тризни, Троцини, Тричини, Лазаревскі, Лощиньскі, Лосини, Золотаренки, Ханенки, Міклашівскі, Дорошенки, Щербаки, Чорнолуцкі, Аршаво - Чижевскі, Шираї, Часники, Іскри, Гудим-Левковичі, Тарновскі, Самоквасови, Самойловичі. Спис тих прізвищ складено ще в 40 их роках минулого столїтя з порученя льондоньского державного банку, коли задля сего приїздили до Росиї специяльні аґенти. Від себе Рубец застерігає, що-до з'їзду спадкоємців, який має відбути ся аж після нового року, в сій справі ніякої кореспонденциї він не буде вести й на запитаня не буде відповідати. — Коби лиш ціла тота істория спадщини по гетьмані Полуботку не закінчила ся після приповідки: „Спустив ся дід на мід, та ляг без вечері спати“.

Телеґрами.

Відень 6 грудня. На нинішнім засїданю палати послів відчитано інтерпеляцию п. Ґломбиньского до президента міністрів і міністрів скарбу, зелїзниць, рільництва, торговлї і робіт публичних в справі уміщеня і подаря зарібку вертаючим з Америки до Галичини еміґрантам. В інтерпеляциї сказано, що около 250.000 галицких робітників стратило в Америці заробок внаслідок економічної кризи і тепер вертають до краю. Дальше внесли інтерпеляциї між иншими пос. Евг. Левицкий в справі мнимого тероризованя руских виборців і опозицийних елементів в Галичині властями політичними і судовими; — пос. о. Фолис в справі надужитя субвенциї краєвої начальником громади Середиця, львівского повіта; — п. Бачиньский в справі надужитя власти скарбовою дирекциею в Станиславові і в справі запомог для вояків, котрі стали ся нездібними до служби; — пос. Охримович в справі пофальшованя протоколу зізнаня якогось сьвідка практикантом концептовим Вуйцікевичем в старостві в Заліщиках; — пос. Цеглиньский в справі упослідженя рускої мови і прав при дирекциї скарбу в Перемишли. — Палата приступила до пильного внесеня пос. Хоца в справі зниженя податку від цукру. П. Хоц домагав ся зниженя о 18 кор.

Єлисаветград 6 грудня. Під проводом ґубернатора відбула ся нарада властителів більшої посїлости і радних земства в цїли обдуманя средств борби з розбишацтвом. Ухвалено, щоби земство повітове визначило 150.000 рублів на движиму поліцию слїдчу.

Петербург 6 грудня. Вчера розпочав ся процес социялїстичних послів другої Думи, обжалованих о зраду державну. Обжаловані і їх оборонці відмовили всякої участи в розправі, позаяк виключено явність. Студенти тутешного університету в цїли демонстрациї не явили ся на викладах. Так само застрайкували робітники тутешних фабрик з причини процесу.

Петербург 6 грудня. В Москві здержано рух в 35 фабриках. Начальник міста зарядив видаленє з міста проводирів страйку. Також і в Саратові вибух страйк.

Петербург 6 грудня. Після послідних вістий страйкує в Петербурзі 75.000 робітників і 25.000 студентів. Університет обступило войско. Лїберальні часописи нині не вийдуть. З Москви наспіли подібні вісти, з провінциї вістий нема.

Штокгольм 6 грудня. Управу нового кабінету обняв міністер Лїндман.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середно европейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·02**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·20*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·50, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32**, 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·55**, 10·40*.
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·26, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50

Поїзди льокальні.

До Львова:

З Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 3·25, 5·30 по полуд. і 8·20 вечер; (від 5 мая до 29 вересня в неділї і рим. кат. сьвята) 1·46 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в неділї і рим. кат. сьвята) 10·05 перед полуд.; (від 5 мая до 31 мая, від 1 до 29 вересня в неділї і рим. кат. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 9·55 вечер.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 26 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята 9.40 вечер.

З Любіня від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята 11·50 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 5 мая до 29 вересня 2·28, 3·45, 5·45 по полудни; від 5 мая до 29 вересня в неділї і рим. сьвята 12·41 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в неділї і рим. сьвята) 9·05 рано; (від 5 до 31 мая і від 1 до 29 вересня в неділї і рим. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 8·34 вечер.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).